

Seznam příloh

Příloha č. 1: Scénář otázek

Příloha č. 2: Ukázky přepisu rozhovorů

Přílohy

Příloha č. 1:

Jaké hry byly u tebe nejoblíbenější? Jaké kroužky a volnočasové aktivity jsi měl/a?

Měl/a jsi v dětství spíše kamarády nebo kamarádky? Nebo obojí?

Co tě vedlo k volbě tvé profese?

Co tě motivovalo pro výběr daného oboru? Nějaký zážitek? Záliba? Zajímavý předmět nebo prima učitel?

Kdy jsi o něm začal/začala uvažovat?

Jaké možnosti byly v úvahu?

Ovlivnil tě při tvém rozhodování nějaký vzor? Jaký?

Byly nějaké osoby, které ti zasahovaly do rozhodování? Jaké?

Jaké byly reakce okolí na tebou zvolený obor?

Jaká je tvoje spokojenost? Volil/a bys stejně? Doporučil/a bys tento obor jednou i své dceři/synovi? A proč?

Příloha č. 2:

RESPONDENT Č. 5

Pohlaví: žena, obor: lesnictví, věk: 21 let, ročník: III.

T: Na úvod se tě zeptám, na tvoje oblíbené hry, hračky? Měla jsi nějaké volnočasové aktivity, kroužky?

R5: Tak já vyrůstala s bráchama, takže jsem měla autíčka, vláčky, ale nejradši jsme dělali různé blbosti a hráli si venku, šiškový války, schovávali se a tak (smích). Jinak mezi moje koníčky patřily a furt ještě patřej koně. Máme velký hospodářství a plno zvířat, ale koně to je srdcovka. Na kroužek jsem chodila na přírodovědnej, jako na základce myslím.

T: A měla jsi v dětství spíš kamarády, kamarádky nebo obojí?

R5: Vlastně tím, že jsem vyrůstala s bráchama a ty měli kamarády, tak spíš jsem byla v tom klučičím kolektivu už od dětství. Ale měla jsem i dobrou kamarádku, která bydlela kousek ode mne, a dodnes se vídáme. No ale je fakt, že některý holky mě prostě nebraly no, jako na základce, to víš, nemohli se semnou bavit o módě a líčení. Tenkrát mi to bylo fuk, teď se třeba ráda líčím, nějak to ke mně došlo pozdě (smích). Na střední už to bylo dobrý. Holek tam byla sice menšina, ale vycházeli jsme super, to už bylo o něčem jiným. Tam jsme byli dobrá parta.

T: Setkala ses teda i se šikanou?

R5: Ne to ne! Měla jsem kámoše i kámošky, ale jako byli jsme prostě na takový skupinky.

T: Co tě vedlo k volbě tvojí profese nebo teda zaměření?

R5: No u mě to bylo asi jasný (smích). Děda byl myslivec, táta je myslivec. Mě to vždycky táhlo k přírodě a zvířatům. Máme hospodářství, bylo jasný, že budu dělat něco s přírodou. Jako to víš, že jsem si to neuvědomovala jako úplně malá, ale ten směr byl vždycky jasnej. Chodila jsem do přírodovědnýho kroužku, a na různý biologický olympiády a byla jsem teda i úspěšná.

T: Takže tě k výběru motivovaly tvoje záliby a tvůj život? Můžeme to tak říct?

R5: Jo.

T: Kdy jsi o tom začala uvažovat?

R5: Úplně řešit jsem to začala na základce, na tom druhým stupni, jako asi všichni. Měla jsem jasno, chtěla jsem prostě na střední zemědělkou. Problém jsem měla jen s třídní. Ta chtěla, abych šla na gympl, když jsem jí to řekla, tak jí málem kleplo. Začala s tím, že je mě tam škoda, že jsem jí hrozně zklamala a ať jdu na nějakou gympl, kterej je třeba

zaměřenej na přírodní vědy nebo tak. Jenže já chtěla prostě i praxi a už se na něco zaměřit. Gympl na ten jsem se vůbec necejtila, ne jako kvůli učení, ale nebyl to prostě můj styl. Střední jsem si prostě vybrala a nelituju! Bylo to skvělý! Hodně mě to pomohlo se ještě víc zaměřit, ujasnit si spoustu věcí, jezdili jsme na exkurze a tak. Díky ní mám třeba i řidičák na traktor. Teď na vejšce jsem právě zužitkovala hodně věcí ze střední.

T: Jaký jiný možnosti byly v úvahu při volbě vysoký školy?

R5: Možnosti? Asi žádný (smích). Možná tak jiný obory na fakultě. Já ale měla celkem jasno.

T: Co nějaký vzor, kterej tě ovlivnil?

R5: Určitě táta, ten byl vždycky můj vzor.

T: Byly nějaký osoby, které ti zasahovaly do rozhodování?

R5: No v dobrým třeba rodiče. Oba dva mě hrozně podpořili. To jako nejen při výběru vejšky, ale už tý střední.

T: Mrzelo tě to s tou třídni? Nebo co jsi cítila, když ti řekla, že jsi jí zklamala?

R5: Dost mě to mrzelo. Vůbec jsem to nechápala. Prostě jsem si chtěla vybrat tu nejlepší cestu a ona řekne, že jsem ji zklamala. Byla jsem smutná a šíleně naštvaná. Rodiče mi právě hodně pomohli. Máma říkala, ať si z toho nic nedělám, že oni mě znaj nejlíp a vědí, že jsem vybrala dobře.

T: Co reakce okolí na tebou zvolený vysokoškolský obor?

R5: Jo to už bylo dobrý. Oni s tím všichni počítali, jako myslím rodiče i pak na střední, šlo mi to, chtěla jsem jít dál. Lidi ze střední to nepřekvapilo a fandili mi. Jako když to řeknu někomu neznámému, tak se diví, to jo, ale já jsem na to docela hrdá, takže to říkám ráda. On to není jednoduchej obor, jak si některý lidi myslej.

T: O tom nepochybuj. A co tvoje spokojenost dneska? Volila bys stejně nebo doporučila to svým dětem?

R5: Volila bych stoprocentně stejně. Pro mě to má smysl, baví mě to a jde mi to. Je pravda, že holky to v tomhle oboru nemaj úplně jednoduchý, musej si umět získat respekt a ukázat, že jim to jde stejně jako klukům, někdy i líp, a když to zvládnou, tak maj vyhráno. Chce to prostě trošku průbojnější povahu. Svým dětem kdyby to chtěli ten obor, bych to doporučila a rozhodně je podpořila, jako rodiče podpořili mě. Fakt jsem jim strašně vděčná, protože bez nich bych to nezvládla.

RESPONDENT Č. 6

Pohlaví: muž, obor: Všeobecná zdravotní sestra, věk: 22 let, ročník: III.

T: Na začátek se tě zeptám, jaké hry u tebe byly nejoblíbenější? Jaké si měl kroužky nebo volnočasové aktivity?

R6: Chodil sem do skauta, na to rád vzpomínám. Jinak sem měl, a teda jako furt mám, rád hodně přírodu. Rád jsem něco zkoumal, třeba pitval různé brouky a tak (smích). Byl sem takový zvědavý dítě, chtěl jsem vědět, jak to v těle funguje. Jinak jsme si s klukama hráli na vojáky, a tak. Prostě normálka.

T: A měl si spíš kamarády nebo kamarádky? Nebo obojí?

R6: Asi spíš kamarády, to možná díky tomu skautovi. To spíš až teď mám i kamarádky. Takhle, v dětství určitě spíš kamarády, pak díky zdravce i kamarádky. Na základce se mi kluci smáli, že chci jít na zdravku kvůli holkám (smích), abych si měl z čeho vybírat. Jenže teď musím říct, že to není žádná sranda.

T: Jak teda vnímáš ženský kolektiv?

R6: No, jak to říct a neurazit (smích). Rozhodně je záludnější. Chlapi ty jsou prostě narovinu, ženský to je někdy těžký. Myslím, že v ženském kolektivu je mnohem víc konfliktů a rozhodně mi není co závidět. Asi bych řekl, že to mám mnohem těžší než ti, co pracují v kolektivu mužů. Jednou jsem byl na oddělení, kde jsem cejtil, že ty ženský mě moc neberou nebo mě vnímají jako nějakou konkurenci, nevím. Pak jsem ale prošel i jinýma odděleníma a už jsem se s tím nesetkal. Naopak. Teď tam kde jsem, cejtim, že mě spíš berou jako pomoc a super spolu vycházíme, ale jak říkám, všude to asi tak růžový nebude.

T: Co tě vedlo k volbě tvé profese nebo spíš toho profesního směru?

R6: Tak úplně původně se musím přiznat, sem chtěl studovat medicínu, ale to nevyšlo. Mě zdravotnictví vždycky lákalo. Zdrávka po základce pro mě byla jasná volba a pak, když ta medína nevyšla, tak volba číslo dvě byl všeobecný ošetřovatel, tak se to jako ofiko jmenuje, ten program, obor teda všeobecná sestra. No mezi náma, už by mohli ten název změnit, dneska tam choděj i kluci a pacienti nevědí jak nám říkat, bratře, sestro. Já jim říkám, ať mě oslovujou jménem. Jinak abych se vrátil k otázce, vždycky jsem měl rád přírodní vědy a biošku /biologii/. Jako matika nebo děják mi nikdy nic neříkali. Pro mě to nemělo nějaký hlubší smysl. Pomáhat někomu, to hlubší smysl má. A jako ať si nikdo nemyslí, ona je to i dost fyzicky náročná práce, když opomenou dvanáctihodinový směny,

tak utáhnout třeba nějakýho silnějšího pacienta je docela fuška a holky na oddělení vždycky říkaj, že ještě že mě maj.

T: Vidím, že tě motivoval především tvůj vztah k přírodním vědám obecně, ale co nějaký zážitek nebo prima učitel?

R6: Hele, tak takovej zážitek, kterej ve mně třeba zůstal a rozhodně nějak v životě ovlivnil je z jedný dovolený, kde sem byl ještě jako děcko s našima. Máma je taky zdravotní sestra. Jednou se takhle tam někomu udělalo špatně a máma mu poskytla první pomoc. Bez ní by to určitě blbě dopadlo. Říkal jsem si, že bych taky chtěl zachraňovat lidi, že to je přece úžasný.

T: Tvoje původní volba byla tedy medicína, ošetřovatelství byla až druhá možnost. Co tě vedlo k tomu jít dál, neskončit střední školou a nejit rovnou do praxe, ale nastoupit na vysokou školu?

R6: No v současný době už jenom středoškolský vzdělání na tuhle profesi přestává stačit. Bez vejšky bych tu práci musel vykonávat pod nějakým odborným dozorem několik let nebo tak nějak. Prostě jsem chtěl obstát v konkurenci.

T: V konkurenci žen?

R6: No možná se i dá říct, že jo, že jsem chtěl mít něco navíc, jestli mi rozumíš.

T: Co nějaký vzor, který by tě ovlivnil při tvém rozhodování?

R6: /dlouhá pauza/ Tím, že máma je taky zdravotní sestra, tak jsem všechno viděl u ní, o všechno se hned zajímal, takže možná ona byla takovej vzor.

T: Byly nějaký osoby, které ti zasahovaly do tvého rozhodování? A jaký?

R6: Teď nevím, jak to myslíš? Jako jestli mě k tomu někdo nutil nebo tak?

T: Spíš jestli byly osoby, které se tě snažily ovlivnit, ať už pozitivně nebo negativně.

R6: Máma a širší rodina mě určitě podpořili, dokonce i učitelky. Táta ten s tím ale hodně bojoval. Furt, že takhle rodinu neuživím, nevydělám žádný prachy, nemám kam postupovat a tak. Prostě nesouhlasil s mojí volbou. Kdybych se dostal na tu medínu, tak proti tomu by nic neměl, ale takhle sem ho asi hodně zklamal. Přitom už je dost chlapů co tohle dělá a rozhodně mi to nepříjde jako méněcenná práce, jak to asi tátovi přijde.

T: Co reakce okolí na tebou zvolený obor?

R6: Tak ve škole dobrý, protože jsem pokračoval v tom, co jsem studoval. No doma taky dobrý, až na toho tátu. Když se o tom zmíním někde jako mimo, tak taky dobrý. Myslím, že se pohybuju dnes už mezi celkem rozumnýma lidma, který vědí, že je to pěkná dřina.

T: Srovnal se už táta s tvojí cestou?

R6: Ten se s tím nesrovná asi nikdy. Přitom si myslím, že není důvod. Znáám plno kluků, co jsou ještě ve třiceti u rodičů, vysávají je a jen pařej. Já jsem celý léto trávil vždycky na praxi v nemocnici, abych si splnil hodiny, zatímco jiný kalili a užívali si. Co to šlo, sem se postavil na vlastní nohy.

T: Dá se říct, že sis třeba myslel, že to táta ocení a ono to nepřišlo?

R6: Asi jo. Táta mě asi vůbec neznal a pak to byl šok.

T: Jak neznal?

R: Ne jako neznal, ale on jezdí s kamionem, nebyl furt doma, jak mi jde škola nebo tak ho zrovna nebralo. No a pak to byl pro něj šok.

T: Co tvoje spokojenost dnes? Volil bys stejně? Doporučil bys tento obor třeba svým dětem?

R6: Spokojenej jsem určitě. Víš, když mám třeba někdy blbou náladu, tak přijdu do práce a tam to ze mě spadne. Víím, že musím na lidi působit pozitivně, snažím se dělat i legraci, trochu jim odlehčit. Fakt mě to naplňuje. Doporučil bych to všem, který chtěj dělat něco co má smysl.